

TORNAI JÓZSEF

Három büszke pávák

*Eljönnek a halottak,
mindegyik el,
kit felhőkbe temettek,
most földre kel.*

*Petőfi és Ady és
József Attila,
lázkép volt, amit írt
a hármótok tolla,*

*rontások e földje
mégis termő lesz még:
csak rozmaring-bittel
teleültessék!*

*Dugnám be a fülem,
de nagy a bizonyság,
hogy szemem májusfán
csak piros zászlót lát.*

*Árpád hagyatéka
lesz még új dicsőség:
szegény áldomássá
teszi jövődjét.*

*Csak hogy ahol élek
s éltek millióan,
tudjátok, hogy Magyar-
ország nem lesz pillangósan,*

*egy piccenés alatt
ujjongók hazája:
három jövődőlőnk
táplálta hiába*

*forradalma mérgét,
maradtak a nóták,
fényesen elúszók,
szöttek ábrándot ránk.*

*Petőfi és Ady és
József Attila,
jöjjetek, jöjjetek
mi földünkre vissza!*

*Amit álmodtatok,
a szörnyűt, gyönyörűt,
bármótok lelkéből
mégis megteremtjük.*

Egymást megzabálják

*Tüzelnek a szukák,
a bakok meg lőnek,
így aztán megvan bölcsője,
áldozata minden esztendőnek.*

*A szukák hallgatnak,
a hímek csöndben égne,
sőt párzásnak nevezték el
a folttalan szégyent.*

*Bujálkodásnak, mi tiszta,
szentnek, ami vér, hús,
akár fehér ember követi el,
akár sárga, fekete pár,
akár sötét indus.*

*Holnapután annyi homo
mássza be a planétát,
egymás éhes hegyén-hátán
egymást megzabálják.*

*A szukák is, a bakok is
kisült öllel járnak:
minek még az üzekeedés,
mikor már a nép helyén nem
lesznek csak csontvázak.*

*Még a hegyek is siratják,
bogy sehol erdő,
állat, bogár, szűz folyó, semmi más, csak
lebernyegével az idő.*

Szefű-nevető szád

*Zenét hallgatók. Te megjelensz,
látom szefű-nevető szád, mézszínű hajad,
édes ujjaid a billentyűkön,
mint hatvan évvel ezelőtt
Bartók, Chopin, Liszt
fortissimójában vagy andantéjában.*

*Megöregedtünk. Csak gúnyod jege enyhíti
betegségem. Emlékszel a dunai költőre,
ki szívedre forrva írta verseit?*

*Látható zene lettél,
bármilyen távol fordult tőlem a lelked,
szépséged ünnepében.*

